

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 267/2019-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudkyne Jany Lašákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s. r. o., Partizánska 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Eva Mišíková, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uznesením sp. zn. 2 Tdo 7/2018 z 3. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti [REDACTED] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho uznesením sp. zn. 2 Tdo 7/2018 z 3. septembra 2018.

2. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 267/2019-14 z 2. októbra 2019 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 1 T 44/2005 z 11. júna 2007 uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) v súbehu s trestným činom obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 5 To 137/2007 z 10. februára 2009 rozhodol tak, že ho ako nedôvodné zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 27/2014 zo 6. mája 2014 rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. f)

zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietol ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu podal sťažovateľ ústavnému súdu (prvú) ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, o ktorej ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 423/2017 z 15. novembra 2017 rozhodol tak, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 27/2014 zo 6. mája 2014 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a zároveň zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 27/2014 zo 6. mája 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 16. apríla 2018 sťažovateľ najvyššiemu súdu doručil oznámenie o zmene právneho zastupovania iným advokátom, ktoré zároveň obsahovalo aj vyjadrenie k podanému dovolaniu.

Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tdo 7/2018 z 3. septembra 2018 rozhodol o sťažovateľom podanom dovolaní tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

4. Sťažovateľ v podstatnom namieta, že k ním podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „prokurátor“) podaním č. k. 3 Pn 62/14/1101-4 zo 6. marca 2014, ktoré bolo okresnému súdu doručené 10. marca 2014 (zažurnalizované na č. l. 576 a 577), a najvyšší súd vydal napadnuté uznesenie sp. zn. 2 Tdo 7/2018 z 3. septembra 2018 bez toho, aby sťažovateľa vyrozumel o tom, že sa k jeho dovolaniu vyjadril prokurátor, bez toho, aby sťažovateľa oboznámil s tým, že takéto písomné vyjadrenie prokurátora je súčasťou súdneho spisu, bez toho, aby sťažovateľovi písomné vyjadrenie prokurátora doručil, a bez toho, aby sťažovateľovi umožnil k tomuto písomnému vyjadreniu prokurátora zaujať akékoľvek stanovisko. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že podľa právneho názoru ústavného súdu (nález sp. zn. II. ÚS 32/2016 z 15. júna 2016) právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Pritom nie je podstatné, či podľa názoru všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme. Nedoručenie

vyjadrení prokurátora a poškodeného obvinenému, resp. jeho obhajcovi v dovolacom konaní predstavuje porušenie práva obvineného ako strany v trestnom konaní na rovnosť zbraní (rovnosť strán konania), ako aj princípu kontradiktórnosti konania, a tým aj základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru sťažovateľa sú uvedené závery ústavného súdu plne aplikovateľné aj na trestné konanie vedené proti nemu.

5. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, možno zhrnúť, že podľa názoru sťažovateľa k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 7/2018 z 3. septembra 2018 došlo tým, že najvyšší súd v rozpore s princípom rovnosti zbraní (rovnosti strán konania), ako aj v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania nedoručil vyjadrenie prokurátora k dovolaniu sťažovateľovi, resp. jeho obhajcovi.

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted] na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, podľa čl. 46 ods. 1 čl. 47 ods. 3 Ústavy SR garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ku ktorému došlo uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 7/2018, zo dňa 03.09.2018, ktorým Najvyšší súd SR podľa § 382 písm. c) TP odmietol moje dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 10.02.2009, sp. zn. 5 To/137/2007, ako aj postupom Najvyššieho súdu SR, ktorý predchádzal vydaniu uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 7/2018, zo dňa 03.09.2018 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 7/2018, zo dňa 03.09.2018 a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [redacted] náhradu trov konania, ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie JUDr. Eva Mišíková. s. r. o. Partizánska 2, 811 03 Bratislava [redacted], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľa

7. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval najvyšší súd, aby sa vyjadril k ústavnej sťažnosti a možnému upusteniu od ústneho pojednávania vo veci.

7.1 V podaní doručenom ústavnému súdu 25. novembra 2019 podpredsedníčka najvyššieho súdu zaslala k ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyjadrenie predsedu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu JUDr. Františka Moznera (ďalej len „predseda trestnoprávneho kolégia“), v ktorom v podstatnom uviedol, že je potrebné dať za pravdu sťažovateľovi v tom, že predmetné vyjadrenie prokurátora zo 6. marca 2014 mu zo strany najvyššieho súdu nebolo ani pred vydaním „prvého“, neskôr ústavným súdom zrušeného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 27/2014 zo 6. mája 2014 a ani pred vydaním v poradí „druhého“, aktuálne ústavnou sťažnosťou sťažovateľa napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 7/2018 z 3. septembra 2018 doručené.

Napriek uvedenému podľa názoru predsedu trestnoprávneho kolégia niet dôvodu na vyslovenie porušenia práv sťažovateľa. Z obsahu príslušného spisového materiálu totiž vyplýva, že sťažovateľovi bolo po vydaní kasačného nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 423/2017 z 15. novembra 2017 a ešte pred vydaním „druhého“ rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 7/2018 z 3. septembra 2018, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté ako nedôvodné, umožnené na jeho žiadosť nazrieť do súdneho spisu, a to 14. marca 2018 v čase od 8.55 h do 12.00 h v informačnom centre najvyššieho súdu. Z úradného záznamu o tomto úkone pritom vyplýva, že sťažovateľ si zo súdneho spisu fotoaparátom vyhotovoval fotokópie. Vychádzajúc z uvedeného a zároveň s prihliadnutím na to, že neskôr už sťažovateľ ani jeho obhajca do spisu nenazerali a kópia predmetného vyjadrenia prokurátora č. k. 3 Pn 62/14/1101-4 zo 6. marca 2014 tvorí vo forme fotokópie jednu z príloh podanej ústavnej sťažnosti, je zrejmé, že obhajoba bola ešte pred samotným rozhodnutím dovolacieho súdu v skutočnosti nielen oboznámená s obsahom predmetného vyjadrenia prokurátora, ale tiež mala dostatočný časový priestor (od 14. marca 2018 do 3. septembra 2018) na zaujatie stanoviska k nemu.

V tomto kontexte predseda trestnoprávneho kolégia poukázal na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že ochrana práv nemôže byť iba

prísne formálna, iluzórna alebo akademická, ak z hľadiska materiálneho bol prípadný formálny nedostatok neskôr konvalidovaný (I. ÚS 290/2016). V posudzovanom prípade, nazerajúc naň materiálne, tak boli sťažovateľom označené práva „zabezpečené“ v dôsledku už uvedeného postupu, teda realizáciou jeho práva na nazretie do spisu, keď sa zjavne takýmto spôsobom oboznámil aj s obsahom predmetného vyjadrenia prokurátora, na ktoré mal zároveň dostatok času reagovať. A hoci najvyšší súd nijak nespochybňuje, že súčasťou práva na spravodlivý proces je i právo strany trestného konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných strán konania, z pohľadu intenzity zásahu do tohto práva sťažovateľa nemožno okrem už uvedeného prehliadnúť ani to, že predmetné vyjadrenie prokurátora neobsahovalo žiadne nové a pritom podstatné skutočnosti, ktoré by zásadnejším spôsobom mohli ovplyvniť rozhodovanie o podanom dovolaní (II. ÚS 45/2016).

Predseda trestnoprávneho kolégia taktiež poukázal na skutočnosť, že aj v prípade, ak by ústavný súd zrušil ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, dovolací súd by sa po vrátení mu veci na nové konanie a rozhodnutie nemohol účinne zaoberať žiadnymi ďalšími (vecnými) námietkami okrem tých, ktoré už mu boli v rámci uplynutej zákonnej trojročnej lehoty predložené (R 96/2018).

7.2 Podpredsedníčka najvyššieho súdu vo svojom podaní zároveň uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

8. Ústavný súd zaslal sťažovateľovi vyjadrenie najvyššieho súdu a oznámil mu, že má možnosť vyjadriť sa k nemu. Ústavný súd zároveň sťažovateľa vyzval, aby sa vyjadril k možnému upusteniu od ústneho pojednávania vo veci.

8.1 Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v podaní doručenom ústavnému súdu 19. decembra 2019 k vyjadreniu najvyššieho súdu v podstatnom uviedol, že ak najvyšší súd tvrdí, že dovolací súd by sa po uplynutí zákonnej trojročnej lehoty vyjadrením sťažovateľa k predmetnému vyjadreniu prokurátora nemohol zaoberať, potom je celkom zrejmé, že ak by aj bola takáto argumentácia správna, potom k porušeniu označených práv aj tak došlo, a to celkom zjavne svojvoľnou nečinnosťou súdu. Podľa názoru sťažovateľa neexistuje prekážka, aby dovolateľ nemohol zaujať stanovisko

k vyjadreniu prokurátora aj po uplynutí zákonnej trojročnej lehoty a aby súd mohol takéto vyjadrenie vziať na vedomie pri svojom rozhodovaní o dovolaní.

Sťažovateľ taktiež uviedol, že k nazretiu do súdneho spisu došlo po uplynutí ďalších viac ako 4 rokov, teda v prípade pravdivosti argumentácie najvyššieho súdu by už ani sťažovateľom realizované nazretie do súdneho spisu nemalo vo vzťahu k naplneniu zásady kontradiktórnosti konania žiadny relevantný význam. Zároveň je nepochybné, že nazretie do súdneho spisu jednou zo strán konania nekonvaliduje nedostatok porušenia zásady spravodlivého súdneho konania vo vzťahu k naplneniu zásady kontradiktórnosti konania. Z odôvodnenia nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 32/2016 z 15. júna 2019 vyplýva, že za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov. Pritom nie je podstatné, či podľa názoru všeobecného súdu ide o podanie skutkovo a právne významné alebo bezvýznamné, pretože túto skutočnosť posudzuje výlučne druhý účastník konania. Ten rozhodne o tom, aké stanovisko zaujme.

8.2 Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vo svojom podaní zároveň uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

14. Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania, ktorý prijal na ďalšie konanie, doručí ostatným účastníkom konania a zúčastnenej osobe s výzvou na vyjadrenie v lehote, ktorú určí.

15. Podľa § 58 ods. 1 písm. f) zákona o ústavnom súde sa ústne pojednávanie uskutočňuje v konaní o ústavnej sťažnosti. Podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania môže ústavný súd so súhlasom účastníkov konania upustiť, ak od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľom označené referenčné právne normy

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

IV.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

19. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 7/2018 z 3. septembra 2018. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd v rozpore s princípom rovnosti zbraní (rovnosti strán konania), ako aj v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania nedoručil vyjadrenie prokurátora k dovolaniu sťažovateľovi, resp. jeho obhajcovi.

20. Pri posudzovaní kontradiktórnosti konania ústavný súd poskytuje sporovým stranám ochranu procesnými zárukami v rozsahu totožnom s Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), preto je východiskom ďalších úvah štandardná judikatúra ESLP, ktorou sa ústavný súd cíti byť viazaný aj pri posudzovaní tejto ústavnej sťažnosti. Európsky súd pre ľudské práva prizvukuje, že zmyslom čl. 6 ods. 1 dohovoru je ochrana záujmov účastníkov konania na riadnom výkone spravodlivosti. Predovšetkým tu ide o dôveru subjektov vo fungovanie súdneho systému, ktorá sa okrem iného zakladá na istote dotknutého, že mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým písomnostiam v spise. Právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale aj zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim. Samotný vplyv nedoručeného dokumentu na rozhodnutie súdu je málo významný, pretože je na účastníkovi konania, aby posúdil, či si dokument protistrany vyžaduje jeho reakciu. Povinnosťou súdu je doručovať všetky vyjadrenia, ktorých cieľom je ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vplývajúce na rozhodnutie súdu (výsledok sporu) sa posudzuje len podľa toho, že je v ňom uvedený návrh účastníka konania, ako má konajúci súd rozhodnúť. Ak je formulovaný návrh – výrok konečného rozhodnutia, tak sa považuje za preukázané, že účastník má zjavný záujem na doručení a prevzatí vyjadrenia.

21. Ústavný súd zotrváva na svojej judikatúre, že právam sporovej strany na kontradiktórne konanie a rovnosť v konaní koreluje povinnosť súdu zabezpečiť ich uplatnenie okrem iného aj preposlaním vyjadrenia k dovolaniu dovolateľovi bez ohľadu na jeho obsah a relevanciu pre rozhodovanie, zvlášť ak obsahuje formuláciu konečného návrhu vo veci dovolania. Rozhodnutie, či si vyjadrenie protistrany vyžaduje reakciu zo strany dovolateľa, je potrebné ponechať na jeho slobodnom uvážení. Toto rozhodnutie nepatrí dovolaciemu súdu. Ak si teda najvyšší súd túto povinnosť nespľnil, ide jednoznačne o procesné pochybenie. Nie každé procesné pochybenie má však ústavnoprávnu relevanciu, čiže potenciál zasiahnuť samotnú podstatu a účel základného práva na súdnu ochranu či rovnosť v konaní, a preto sa ústavný súd ďalej zaoberal analýzou skutkových okolností daného prípadu z hľadiska, či v okolnostiach prejednávanej veci účinky takéhoto procesného pochybenia vykazujú nezlučiteľnosť so základnými právami sťažovateľa.

22. Aj ESLP pritom zdôrazňuje potrebu zohľadňovať konkrétne okolnosti posudzovanej veci, keď tvrdí, že právo na kontradiktórne konanie nie je absolútne a rozsah tohto práva sa môže meniť v závislosti od špecifických okolností prípadu (Asnar proti Francúzsku č. 12316/04 z 18. 10. 2007, Vokoun proti Českej republike č. 20728/05 z 3. 7. 2008, Čičmanec proti Slovenskej republike č. 65302/11 z 28. 6. 2016, Krčmář a ďalší proti Českej republike č. 35376/97 z 3. 3. 2000), a v niektorých prípadoch zohľadňuje aj kritérium vzniku podstatnej ujmy sťažovateľovi v súvislosti s nekomunikovaným stanoviskom.

23. Je nespochybniteľným faktom, že sťažovateľovi nebolo predmetné vyjadrenie prokurátora k ním uplatnenému dovolaniu doručené. Ústavný súd však súčasne zdôrazňuje, že zásadu kontradiktórnosti konania nemožno chápať formalisticky, ale je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie a až na tomto základe následne dospieť k záveru, či v konkrétnom prípade bola možnosť účastníka konania zaujať stanovisko k vyjadreniu protistrany naozaj reálne zmarená, a tým jeho pozícia účastníka konania objektívne oslabená.

24. Z predchádzajúcich bodov odôvodnenia tohto rozhodnutia (body 7.1, 8.1) jasne vyplýva, že sťažovateľ si v rámci nahliadnutia do príslušného súdneho spisu realizovaného 14. marca 2018 fotoaparátom vyhotovil fotokópiu predmetného vyjadrenia prokurátora č. k. 3 Pn 62/14/1101-4 zo 6. marca 2014, a teda napriek procesnému pochybeniu zo strany najvyššieho súdu sťažovateľ od 14. marca 2018 disponoval predmetným vyjadrením prokurátora a ak by to vzhľadom na jeho obsah považoval za potrebné, resp. nevyhnutné, mohol sa k nemu reálne vyjadriť podaním adresovaným najvyššiemu súdu, a to až do 3. septembra 2018, keď najvyšší súd o dovolaní podanom sťažovateľom rozhodol napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tdo 7/2018 z 3. septembra 2018. Napriek tomu, že od 14. marca 2018 bol sťažovateľ objektívne oboznámený s existenciou predmetného vyjadrenia prokurátora, ako aj s jeho obsahom, až do rozhodnutia najvyššieho súdu 3. septembra 2018 (t. j. viac ako päť mesiacov) možnosť zaujať stanovisko k predmetnému vyjadreniu prokurátora absolútne nevyužil.

25. Len pre úplnosť ústavný súd uvádza, že v okolnostiach tohto prípadu je bez právneho významu rozdielny názor sťažovateľa a najvyššieho súdu na otázku, či by sa dovolací súd v prípade, ak by sa sťažovateľ k predmetnému vyjadreniu prokurátora aj reálne vyjadril, mohol/mal týmto vyjadrením zaoberať. Ide totiž o hypotetickú otázku, ktorá by mohla byť predmetom ústavného prieskumu iba v prípade, ak by sťažovateľ aj reálne využil možnosť vyjadriť sa k predmetnému vyjadreniu prokurátora a najvyšší súd by sa týmto vyjadrením sťažovateľa k predmetnému vyjadreniu prokurátora nezaoberal.

26. Vyhodnotiac individuálne okolnosti tohto prípadu, ústavný súd konštatuje, že v tomto konkrétnom prípade nebola možnosť sťažovateľa zaujať stanovisko k predmetnému vyjadreniu prokurátora reálne zmarená, a tým jeho pozícia účastníka konania objektívne oslabená.

27. Vychádzajúc z uvedených úvah, ústavný súd výnimočne uzatvára, že v posudzovanom prípade špecifické skutkové okolnosti prípadu nesvedčia v prospech vyslovenia porušenia práv sťažovateľa, a preto námietku sťažovateľa o porušení zásady

kontradiktórnosti konania ústavný súd vzhľadom na uvedené okolnosti veci hodnotí ako účelovú a neopodstatnenú.

28. Vzhľadom na uvedené nebolo možné dospieť k záveru o porušení základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením sp. zn. 2 Tdo 7/2018 z 3. septembra 2018, a preto ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

29. Keďže rozhodovanie o návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj rozhodovanie o návrhu na priznanie náhrady trov konania je podmienené vyhovením ústavnej sťažnosti vo veci samej (vyslovením porušenia základných práv alebo slobôd zaručených v ústave alebo v kvalifikovanej medzinárodnej zmluve), bolo bez právneho významu zaoberať sa týmito ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. januára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu